

2015 m. rugsėjo 22 d. pranešimas VIR

Seimo nario Arimanto Dumčiaus kalba Nepriklausomybės Akto signatarų minėjime

Gerbiamieji artimieji, bendražygiai, profesoriaus V. Paliūno kolegos, aš tik apibendrinsiu keletu žodžių, kadangi profesorius labai gražiai apibendrino V. Paliūno gyvenimą ir darbą. Pasakysiu, kad šiandien mūsų minimas asmuo yra iškilus visuomenės veikėjas, gyvenimą paskyręs mokslui ir Lietuvos Atgimimui, Aukščiausiosios Tarybos-Atkuriamojo Seimo deputatas, Nepriklausomybės Akto signataras Vytauto didžiojo Atkūrimo tarybos ir Atkuriamojo Senato narys, Lietuvos nacionalinės premijos laureatas, šviesios atminties profesorius Vytautas Paliūnas.

Man jį teko pažinti tada, kai kūrėme Kauno Sąjūdį, ir žinoti jo gyvenimo kelią. Galiu paminėti, kad jis 1930 m. gimė Kėdainiuose, bet jo vaikystė buvo labai sunki, nes jis augo be tėvo, tik su viena mama, ir jam teko muštis per gyvenimo kelius visiškai savo iniciatyva. 1949 m. sidabro medaliu baigė Kėdainių vidurinę mokyklą, o 1954 m. – su pagyrimu Kauno politechnikos institutą. Po to konkurso keliu, labai sunkūs būdavo konkursai, tapo aspirantu Maskvos Vodgeo mokslinių tyrimų institute. Kai labai sėkmingai baigė aspirantūrą, jam pasiūlė likti Maskvoje. Maskvoje jis neliko dirbti, o grįžo į Kauną, į Politechnikos institutą ir dirbo visą laiką toje katedroje, kuriai net paskui ir vadovavo, tai būtent Teorinės mechanikos katedroje.

Čia, kaip minėjau, profesorius V. Paliūnas sukūrė Sąjūdžio grupę, štai tada man teko jį labiausiai pažinti. Mes visi labai atkakliai dirbome. Vėliau jis buvo išrinktas Panemunės apygardoje į Aukščiausiąją Tarybą. Dalyvavo Lietuvos Nepriklausomybės Akto priėmime, po to – įvairiose komisijose ir t. t.

Po to jis grįžo į Kauną, dirbo vėl Politechnikos institute ir buvo taip pat išrinktas į miesto tarybą. Buvo komisijos pirmininku, ten dirbo apie porą metų, kaip tik tada ir labiausiai bendravome. Iš tų laikų jo atsiminimai buvo maždaug tokie.

Jį nustebino visgi savivaldybės valdininkų darbo neūkiškumas. Jis rašė: „Balsuodamas Kovo 11-ąją už Nepriklausomybę, lengvo Lietuvos gyvenimo nesitikėjau. Tačiau nemaniau, kad atstatytoje valstybėje bus taip paplitusi korupcija“ (Ji ir dabar mus dar kankina).

2000-aisiais V. Paliūnas apdovanotas Lietuvos Nepriklausomybės medaliu. Po sunkios ligos mirė 2005 kovo 12 d.

Turiu pasakyti, minėjime dalyvauja jo žmona daktarė Danutė, kuri jį lydėjo iki paskutinės gyvenimo minutės. Nepaprastai jį globojo ir jam padėjo toje, ypač baigiant gyvenimą, sunkioje lygoje.

Taigi, mielieji, profesoriaus V. Paliūno gyvenimo kelias rodo, kad tai buvo drąsus, gabus ir labai mylintis savo Tėvynę žmogus. Amžiną jam atminimą turėsime ir mes, amžiną atilsį profesoriui V. Paliūnui (*kalba iš stenogramos*).